

Nr 276.

Av herrar **Wallerius** och **Olsson** i Staxäng, *angående åstadkommande av lindring i visst avseende för svenska fiskare vid besök i norska hamnar.*

Under storm och eljest för fiske otjänlig väderlek ha svenska snurrevadsfiskare stort behov av att anlita norsk hamn. Dylika oberäknade avbrott i fisket inträffa kanske ett par dagar efter ankomsten till fiskeplatsen och sedan man endast fått ett tiotal lådor fisk. Om man nu hade fått avyttra denna ringa kvantitet i norsk hamn, så hade man åtminstone i någon mån kunnat tillgodogöra sig resultatet av flera dagars oftast hårt arbete. Nu förhåller det sig emellertid så, att det ställer sig mycket svårt för svenska fiskare att landa sina fångster direkt i Norge. Flera av dem ha fått gå ut i rum sjö och vräka sina fångster överbord. I andra fall har fångsten efter ett par dagar i hamn blivit värdelös och måste vrakas fördenskull. Endast i de fall att flera båtar samtidigt angöra samma hamn kunna de begagna sig av möjligheten att lasta över sina fångster på en båt, som sedan kan vidarebefordra dem hem till Göteborg. Till och med denna omlastning syntes ett slag vara förbjuden, men misstaget rättades genast till efter vederbörlig hänvändelse från svensk till norsk myndighet. Däremot är det fortfarande omöjligt för svenska fiskare att i norsk hamn lasta sina fångster på exempelvis järnväg för vidare befordran till svensk bestämmelseort.

Denna normmännens av omtanke om sin hemmamarknad dikterade rigorösa hållning gentemot svenskfångad färsk fisk rimmar illa med den lojala behandling deras fångster röna vid fiskauktioner i Göteborg, där de behandlas fullt likvärdiga med svenska. För övrigt står vårt land öppet för norsk sill och fisk i säkerligen högre grad än något annat fiskeriidkande europeiskt land. Det är givet, att våra egna fiskare ha svårt att finna något berättigande i denna generositet, när de i Norge mötas av en diametralt motsatt inställning visavi dem. Deras behandling i norska hamnar är så mycket egendomligare, när man betänker, att de oftast måste göra stora uppköp för att förnya och komplettera utrustning och förråd för att kunna återupptaga det ofrivilligt avbrutna fisket.

Det synes vara en angelägenhet av största vikt att lindring utverkas i de stränga norska restriktionerna. Därest våra snurrevadsfiskare, vilka angöra norsk hamn för storm, otjänlig väderlek, motorskada och haveri och dylikt, finge sälja sina fångster i vanlig ordning eller transitera dem till Sverige via Norge, vore mycket vunnet. En bättre behandling i Norge är ett obetingat krav från våra fiskares sida och ett rättvist krav, som växer i styrka ju längre de nuvarande bisarra förhållandena få råda.

Därest det inte är möjligt att utverka en rimligare tingens ordning i be-

rörda avseende, bör konsekvensen fordra, att vi till skydd för vår hemmarknad kontingentera eller på annat sätt begränsa och kontrollera vår högst betydande import av norsk fisk. Dylika åtgärder från vår sida äro emellertid av tungt vägande handelspolitiska skäl mindre önskvärda i hela landets intresse. Fiskarne äro fullt medvetna härom, men deras berättigade intressen böra bättre tillgodoses än hittills.

Större avsättnings- och rörelsefrihet i norska hamnar är, synes det oss, ett mycket berättigat krav, som det är angeläget att snarast utverka.

Med stöd av vad ovan anförts få vi därför hemställa,

att riksdagen måtte med beaktande av våra fiskares svåra ställning uppdraga åt regeringen att snarast söka utverka lindring för dem i nu berörda avseende vid besök i norska hamnar.

Stockholm den 23 januari 1937.

Adolf Wallerius.

Ernst V. Olsson,
Staxäng.
